

Europaudvalget

FOLKETINGET



REFERAT

AF 4. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: Torsdag den 25. oktober 2012
Tidspunkt: Kl. 11.00
Sted: Vær. 2-133

Til stede: Eva Kjer Hansen (V) formand, Jeppe Kofod (S), Sofie Carsten Nielsen (RV), Nikolaj Villumsen (EL), Lykke Friis (V), Jakob Ellemann-Jensen (V), Pia Adelsteen (DF), Lene Espersen (KF), Edmund Joensen (SP)

Desuden deltog: Statsminister Helle Thorning-Schmidt

1. Afrapportering fra møde i Det Europæiske Råd den 18.-19. oktober 2012

- Det Europæiske Råd 18-19/10-12 – bilag 9 (Van Rompuys interimrapport til DER 18-19/10-12)
- Det Europæiske Råd 18-19/10-12 – bilag 6 (brev fra formanden for DER vedr. implementering af DER's beslutninger)
- Det Europæiske Råd 18-19/10-12 – bilag 12 (konklusioner fra Det Europæiske Råd den 18-19/10-12)
- EU-note (12) – E 5 (note om mødet i DER 18-19/10-12)

Statsministeren: Som I ved, deltog jeg i mødet i Det Europæiske Råd den 18. og 19. oktober. Mødet og de efterfølgende konklusioner omhandlede særligt fire temaer:

Vedrørende det første tema havde vi torsdag aften og nat, som I ved, en grundig diskussion om den foreløbige rapport om en styrkelse af ØMU'en. Som ventet fokuserede vi især på forslaget om et fælles banktilsyn.

For det andet gjorde vi status for implementering af vækst- og beskæftigelsespagten. Der er selvfølgelig blandt stats- og regeringscheferne enighed om, at gennemførelsen af de konkrete vækstskabende initiativer skal ske så hurtigt som muligt.

For det tredje diskuterede vi EU's forhold til Kina. Her delte vi vore erfaringer, og jeg redegjorde for de erfaringer, vi har gjort ved vores kontakter til kineserne, bl.a. ved det kinesiske statsbesøg og selvfølgelig også ved min egen nylige rejse til Kina.

For det fjerde vedtog vi konklusioner vedrørende situationen i Syrien, Mali og Iran. Desuden kan jeg nævne, at vi på mødet glædede os over, at EU – meget velfortjent, synes jeg og alle stats- og regeringscheferne – har fået tildelt Nobels fredspris. Det er også afspejlet i vores konklusioner fra mødet.

Jeg vil uddybe de enkelte temaer lidt mere. Først ØMU-rapporten. Der var på forhånd lagt op til, at topmødet skulle være en slags mellemstation frem mod topmødet i december, hvor den endelige rapport og en tidsplan for det videre arbejde skal vedtages. Vi havde en lang og en grundig diskussion af flere forskellige elementer i rapporten. Jeg vil gerne fremhæve tre ting:

4. Europaudvalgsmøde 25/10-12

For det første er jeg meget tilfreds med, at det i konklusionerne står klart, at styrkelsen af ØMU'en skal være baseret på tre overordnede principper. De tre principper er:

1. Et klart defineret mål, nemlig at formålet med at styrke ØMU'en er at sikre økonomisk og social velstand.
2. At en styrkelse af ØMU'en ikke må gå ud over det indre markedes integritet og bør bygge på EU's institutionelle og retlige rammer.
3. At processen skal være baseret på åbenhed og gennemsigtighed for ikke-eurolande.

Det er nogle grundlæggende principper, som vi fra dansk side har lagt meget vægt på. Det er meget tilfredsstillende, at der bliver lyttet til os og andre ligesindede lande i disse spørgsmål.

Det andet overordnede element i rapporten, som jeg vil fremhæve, er forslaget om et fælles banktilsyn. Der var enighed om, at der sigtes mod en politisk enighed om den lovgivningsmæssige ramme senest den 1. januar 2013, mens selve arbejdet med at gennemføre forslaget vil ske i løbet af 2013. Det fælles banktilsyn vil høre ind under Den Europæiske Centralbank. Konklusionerne fra mødet slår fast, at det er nødvendigt at sikre en klar adskillelse imellem ECB's krisepolitik og de tilsynsmæssige opgaver. Vi er selvfølgelig også meget tilfredse med, at det i teksten slås fast, at ikke-eurolande, der måtte ønske at deltage i tilsynet, skal behandles ligeværdigt og være repræsenteret i de relevante organer.

Det er også positivt, at vi har understreget de nationale parlamenters rolle i forhold til at sikre demokratisk legitimitet og kontrol.

Spørgsmålet om rekapitalisering af banker via den europæiske stabilitetsplanmekanisme vil blive behandlet i eurogruppen på baggrund af den erklæring, som eurogruppen vedtog i forbindelse med topmødet i juni.

Alt i alt synes jeg, at diskussionen om banktilsynet var meget positiv. Der er dog fortsat en række forhold, som vil skulle afklares, før vi fra dansk side kan tage stilling til, om det vil være i dansk interesse at deltage i det fælles tilsyn.

Det tredje overordnede element fra ØMU-rapporten, som jeg vil fremhæve, er to nye ideer om en fiskal kapacitet eller et eurobudget, som det også er blevet kaldt, og indgåelse af kontrakter mellem medlemslandene og EU's institutioner om gennemførelsen af reformer. Der var enighed om, at begge forslag skulle undersøges nærmere, og at spørgsmålet om eurobudgettet ikke skal blandes sammen med de kommende forhandlinger om den flerårige finansielle ramme.

Det var de væsentligste elementer i beslutningen om styrkelse af ØMU'en.

Lad mig så vende mig mod vækst- og beskæftigelsespagten. Vi havde ikke en detaljeret diskussion om de enkelte elementer i pagten, men det var tydeligt, at der fortsat blandt alle stats- og regeringschefer er en meget stærk fokus på de tiltag, der skal medvirke til at skabe ny vækst og beskæftigelse i Europa. Derfor var vi selvfølgelig også enige om, at vækst- og beskæftigelsespagten skal gennemføres så hurtigt som muligt. Som jeg redegjorde for i sidste uge, er der områder, hvor implementeringen går rigtig godt, men der er også steder, hvor der er

4. Europaudvalgsmøde 25/10-12

behov for en ekstra indsats. Det Europæiske Råd vil følge gennemførelsen tæt, sådan at vi sikrer, at implementeringen bliver på sporet.

Et væsentligt element i at skabe vækst og beskæftigelse er selvfølgelig at fremme frihandel og udnytte EU's handelspotentiale fuldt ud. Det leder mig direkte frem til den diskussion, vi havde om Kina. Vi havde – synes jeg – en god og konstruktiv diskussion om EU's forhold til Kina. Det startede med, at Van Rompuy afrapporterede fra EU-Kina topmødet, som fandt sted i Bruxelles den 20. september. Herefter var der indlæg fra de forskellige stats- og regeringschefer, som havde været i kontakt med Kina – inklusive mig selv. Der er ingen tvivl om, at Kina er en af EU's vigtigste handelspartnere. Der er en tæt forbindelse mellem den vækst, der er i Kina, og den vækst, der skal være i Europa. Det er både EU og Kina selvfølgelig klar over. Derfor har vi et fælles ønske om at styrke samhandelen yderligere. Vi skal stadig gøre en indsats for at fremme frihandel. Det gør vi bedst, hvis Europa bliver bedre til at tale med én stemme. Det samme gør sig egentlig gældende i forhold til andre områder, herunder menneskerettigheder. Der er ikke nogen tvivl om, at hvis vi skal blive ved med at tilskynde til reformer, så gør vi det bedst ved at tale med én stemme.

Til sidst vil jeg nævne, at vi på mødet også vedtog konklusioner om situationen i Syrien, Iran og Mali. Det Europæiske Råd udtrykte bl.a. sin forfærdelse over den forværrede situation i Syrien og støttede de yderligere foranstaltninger, der er taget i forhold til det syriske regime.

Det er de væsentligste temaer, som vi drøftede på Det Europæiske Råd, sådan som jeg ser dem. Nu er jeg spændt på at høre jeres tolkning og jeres udlægning af Det Europæiske Råd.

Lykke Friis ville gerne kvittere for den tale, statsministeren holdt i Belgien, som hun opfattede på den måde, at det er meget centralt for hele Europa, men også for Danmark, at euroen bliver reddet, og hvis det kræver, at de andre lande går videre med en ny traktat eller andre initiativer, så er det noget, vi fra dansk side kan støtte. Det mente hun åbnede for en helt ny debat med hensyn til, hvor Danmark skal placere sig. I den forbindelse ville hun godt sende det signal, at Venstre meget gerne bidrager til, at Danmark placerer sig rigtigt i den diskussion. Når vi kender tidsplanen, syntes hun, det var en god idé, at man drøftede situationen mellem de EU-konstruktive partier.

Hvis vi på et eller andet tidspunkt har ambitioner om at blive A-medlem, er det nok en god idé, at man diskuterer det løbende. Ellers kommer der lige pludselig en ny traktat, som danskerne vil sige et rungende nej til.

Hun forstod, at eurozonebudgettet skulle være en proces, som kørte fuldstændig uafhængigt af EU's egentlige budget – altså MFF-diskussionen. Hun var blevet lidt forvirret, da statsministeren på sit pressemøde tirsdag havde udtalt: "Vi mener, at budgettet er nødt til at komme ned i forhold til det, Kommissionen har lagt frem, og vi har jo selv sagt gennem rigtigt lang tid, at vi ikke ønsker at betale andre rige landes rabatter; derfor vil vi også har en rabat, medmindre man kan sænke hele budgettet." Det var tilføjelsen "medmindre man kan sænke hele budgettet", der fik

4. Europaudvalgsmøde 25/10-12

hende til at spærre øjnene op, idet hun troede, det var den danske holdning helt principielt, at uanset hvad gik vi efter en rabat. Hun spurgte, om regeringen har ændret holdning på det punkt.

Pia Adelsteen havde også lyttet til den samme tale og mente, det var første gang, en dansk statsminister havde sagt, at nu skal vi have et fleksibelt EU, hvilket kan betyde, at vi skal have et EU i flere hastigheder.

Hun studsede også over statsministerens udtalelse om rabat.

Hun havde læst, at EU's egne juridiske eksperter anså en traktatændring for nødvendig, for at man overhovedet kunne lave et fælles banktilsyn og ønskede statsministerens kommentar til det.

Nikolaj Villumsen var ikke i tvivl om, at det EU, vi kender i dag, ender med at blive fortid; der kommer til at ske noget nyt. Han betegnede det som positivt, at statsministeren havde erkendt, at EU kører i flere hastigheder. Det var finanspagten og europluspagten jo eksempler på. Han kunne godt tænke sig at høre, hvor statsministeren mener, at Danmark skal placere sig i det kommende EU, altså hvad statsministerens visioner for Europa er. I den forbindelse nævnte han, at Tyskland foreslår en EU-finansminister, der skal have overherredømme over landenes finanslove. Han pegede på, at der ikke er noget, der tyder på, at den danske befolkning har ændret holdning til euroen. Det er ikke kun England, der ikke går den slagte vej; det gælder også Sverige, Polen og Tjekkiet.

Lene Espersen mente, Lykke Friis på fremragende vis havde stillet nogle af de helt centrale spørgsmål, som vi skal diskutere i dag. Det Konservative Folkeparti mener, at med de udfordringer, euroen står over for, vil der være et meget stærkt pres – ikke mindst fra Tyskland – for, at man får styrket euroen. Det siger statsministeren også, at Danmark går ind for. Spørgsmålet er, hvor det stiller Danmark. Det er muligt, at regeringen ikke har taget stilling til euroen i regeringsgrundlaget, men det bør ikke afholde statsministeren eller regeringen fra at have en holdning. Lene Espersen mente, det realistiske scenarie var et scenarie, hvor EU bevæger sig ad forskellige veje. Storbritannien vil måske have en løsere tilknytning, men der er også grupper af lande, der siger, at vi bliver nødt til at gøre mere, og som siger til os: "Er I med os? Ellers kører vi selv."

Lene Espersen pegede på, at vi i Danmark har ført en fastkurspolitik de sidste 30 år og er en lille åben økonomi, og analysen fra Det Konservative Folkeparti er klar: Vi bliver nødt til at følge den vej, de fleste andre lande i EU følger; det der det, der tjener danske interesser bedst.

Lene Espersen kritiserede, at statsministeren i fredags kom med et fuldstændig utidigt angreb på de borgerlige EU-positive partier, som hun skældte ud for ikke at være kommet med deres bud. Tværtimod har Venstre og Konservative bakket op om den siddende regerings politik, men de har spurgt, hvad det er, regeringen vil.

Det har taget måneder at få ministrene til at diskutere det banktilsyn, som Lene Espersen mente, vi skulle være med i. Derfor anbefalede hun regeringen internt at gøre op, hvor Danmark skal placere sig. Ellers kan Enhedslisten og Dansk Folkeparti om et halvt år sige: "Hvad sagde vi; nu er man blevet enige om noget, og vi har ikke haft nogen diskussion."

Edmund Joensen forstod, at det tegnede til, at den nye europæiske konstruktion for et finanstilsyn og en indskydergaranti er på vej. Som bekendt er den færøske og den grønlandske finanssektor integreret i den danske, men Færøerne og Grønland er uden for EU. For færingerne er det helt afgørende, at banker og indskydere ikke på nogen måde stilles værre, hvis Danmark deltager i den europæiske konstruktion, idet et solidt tilsyn har betydning for den økonomiske stabilitet på Færøerne. Det er afgørende for tilliden til de færøske banker og for renteniveauet på Færøerne, at banksektoren er en del af det danske finanssektor. På den baggrund ville han som færøsk folketingsmedlem gerne have klarlagt, hvordan regeringen vil sikre en solid indskydergaranti samt et fortsat tilsyn på det højeste niveau med bankerne på Færøerne og Grønland, hvis Danmark tilslutter sit den nye europæiske konstruktion.

Jakob Ellemann-Jensen delte begejstringen for, at EU havde fået Nobels fredspris.

Han henviste til, at man forud for mødet i Det Europæiske Råd havde diskuteret de individuelle ordninger af kontraktmæssig karakter, som eurolande kunne indgå med de forskellige EU-institutioner, og at man havde drøftet, hvorvidt ikke-eurolande kunne være med her. Det var imidlertid gledet ud i de endelige konklusioner. Han spurgte, hvad årsagen er til, at ikke-eurolande ikke længere kan være med.

Statsministeren bekræftede over for Lykke Friis, at det er vigtigt for Danmark, at euroen har det godt. Det er derfor, vi fra starten har bakket op om de initiativer, som eurolandene har taget, og det er derfor, vi er med i finanspagten.

Hun var glad for tilsagnet om, at de EU-positive partier ville være med til at diskutere disse ting. På pressemødet havde hun sagt, at hun mistænkte Venstre for på lange stræk at mene det samme som regeringen. Det opfattede hun egentlig som en venlighed.

Van Rompuy undersøger muligheden for et eurozonebudget, som ikke alle lande er begejstrede for. Nu må vi se, hvad der sker. Det Europæiske Råd skal diskutere sagen igen i december.

Med hensyn til EU-budgettet er der ikke nogen tvivl om, at Danmark er blandt de budgetrestriktive lande. Budgettets samlede størrelse vil have betydning for, hvad Danmark skal betale til EU. Ligesom Storbritannien, Tyskland, Sverige og flere andre lande ønsker vi, at budgettet skal ned i forhold til det, Kommissionen har foreslået. Vort krav om en rabat er først og fremmest baseret på, at vi ikke vil betale andre rige landes rabat.

Statsministeren understregede i svaret til Pia Adelsteen, at hun ikke havde sagt, at vi skulle have et Europa i flere hastigheder, men at vi allerede nu har et Europa i flere hastigheder. Storbritannien har en stilling, idet det er imod forslagene. Polen har en stilling. Danmark har en anderledes stilling. Statsministeren udgangspunkt var, at vi skal konstatere helt nøgternt, at det er det Europa, vi har, og samtidig skal vi diskutere, hvad det for en stærk kerne, vi skal have blandt de europæiske lande.

4. Europaudvalgs møde 25/10-12

Statsministeren pointerede, at hun ikke havde sagt, vi skal have et fleksibelt Europa, men at vi har et fleksibelt Europa. Vi skal selvfølgelig diskutere, hvad Danmarks stilling skal være i dette fleksible Europa. Vi er med i finanspagten, og dermed et vi tættere på eurolandene end mange andre ikke-eurolande.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt der skal være traktatændringer, sagde statsministeren, at lige nu diskuterer vi ØMU'en og bankunionen. Der er ikke nogen, der endnu kan sige, om der kommer traktatændringer i forbindelse med bankunionen, men der kan komme traktatændringer på et senere tidspunkt. Det blev ikke diskuteret på mødet i Det Europæiske Råd, og statsministeren mente, det var for tidligt at sige, om der er behov for det.

Statsministerens svarede Nikolaj Villumsen, at Danmark skal være med dér, hvor det er i Danmarks interesse at være. Vi er interesserede i et stærkt Europa, vi er interesserede i en euro, der fungerer, og vi er interesserede i hele tiden at kunne gøre vores indflydelse gældende. Danmark udelukker bestemt ikke, at vi skal ind i euroen på et tidspunkt. Vi vil være så tæt på kernen i Europa som overhovedet muligt. Der vedtages en række ting i eurosamarbejde, som har indflydelse på danskernes hverdag. Derfor skal vi have indflydelse.

Statsministeren var meget enig med Lene Espersen i, at der er behov for at styrke ØMU'en, men regeringen har endnu ikke gjort op, om der er i Danmarks interesse at være med i det fælles banktilsyn. Det er fair nok, at de konservative har gjort det op, men det har regeringen altså ikke. Hun mente heller ikke, Venstre havde gjort op med sig selv, om vi skal være med. I øjeblikket kæmper vi for, at ikke-eurolande får en ligeværdig stilling, hvis de vil være med i det fælles banktilsyn, og får samme pligter og rettigheder som eurolandene.

Den antydning af, at Danmark ikke skulle gøre sin indflydelse gældende, som Lene Espersen kom med, kunne statsministeren slet ikke få til at passe med det billede, hun kendte. Vi kæmper meget aktivt for at få et banktilsyn, der gør det muligt for ikke-eurolande at tilslutte sig, hvis de måtte have interesse i det.

Edmund Joensen rejste nogle meget væsentlige spørgsmål om Færøerne og Grønland i relation til det fælles banktilsyn. Der er kontakt mellem Erhvervsministeriet og Færøerne om sagen. Vi undersøger det juridiske grundlag og også den praktiske betydning. På nuværende tidspunkt er det for tidligt at sige noget om en mulig løsning, men det er bestemt noget, der er inde i regeringens overvejelser.

Den individuelle ordning af kontraktmæssig karakter, som Jakob Ellemann-Jensen er inde på, er i øjeblikket beregnet på eurolandene, men vi undersøger, om det vil være muligt for ikke-eurolande at være med.

Lykke Friis undrede sig over statsministeren udmelding om Venstre og Det Konservative Folkeparti, som stort set 100 pct. har støttet regeringens EU-politik. Når statsministeren siger, at Venstre mener det samme som regeringen, måtte hun spørge: "Hvad er det så, regeringen mener?" Hun mente, man havde haft en "skygeboksning", idet regeringen ikke har sagt det, som Venstre har sagt, nemlig at det godt kan se nødvendigheden af, at euroen skal reddes, og hvis eurolandene mener, at de skal gå videre med en traktat, så må det være noget, vi er åbne over for. Udenrigsministeren sagde imidlertid i Europaudvalget den 12. oktober

2012: "Det er meget interessant, at Venstre er åben over for en traktat. Det er regeringen ikke. Vi er lukkede." Lykke Friis håbede, man på dette møde kunne give hinanden håndslag på, at det er godt, at eurolandene går videre. Hun tilføjede, at det stadig er Venstres politik, at Danmark kan blive A-medlem af den Europæiske Union. Det havde hun ikke hørt statsministeren sige, selv om hun gik ud fra, at det er socialdemokraternes politik. Selvfølgelig kan statsministeren ikke forpligte sig til, at vi skal være med i en ny euro, før hun har set teksterne, men hun kunne godt sige, at det er det, vi arbejder på at kunne være.

Pia Adelsteen forstod, at regeringen med hensyn til rabatten var gået tilbage til sin oprindelige holdning, nemlig at vi kæmper for at få 1 mia. kr. i rabat. Hun ville så glemme, hvad statsministeren sagde i tirsdags.

Der er ikke noget nyt i, at de EU-positive partier i Folketinget samarbejder. Hun opfattede egentlig Dansk Folkeparti som et EU-konstruktivt parti. Hvis regeringen ikke selv har et bud på, hvor Danmark skal placere sig i forhold til EU fremover, vil Dansk Folkeparti faktisk gerne være med i diskussionen. Det er ikke sikkert, man kan blive enige, men Dansk Folkeparti vil gerne have en invitation til at deltage i diskussionen. Hun håbede ikke, Dansk Folkeparti var helt udelukket, selv om det havde sagt nej til ca. 33 pct. af mandaterne ifølge den seneste opgørelse.

Nikolaj Villumsen mente, at hvis statsministeren skulle opnå det, hun sagde var regeringens målsætning, ville det være en rigtig god idé at "tænke lidt ud af boksen" og tage hensyn til den sociale uro. Befolkningerne bliver mere og mere sure og mener, at den politik, man har ført, har været fuldstændig forfejlet.

Han syntes, det var svært at se, at vi havde den store indflydelse, men mente, det ville være dejligt, om alle partier blev inviteret med til drøftelsen om EU's fremtid. Hvis man kunne komme frem til en løsning, som viste en anden vej for EU, troede han, rigtig mange lande ville synes, det var spændende.

Med hensyn til EU's budget kan der blive tale om en rabat, og der kan blive tale om et mindsket budget. Han spurgte, om statsministeren er parat til at nedlægge veto, såfremt Danmarks udgifter kommer til at stige.

Han ville gerne vide, hvorfor Den Europæiske Centralbank ville være bedre til at føre tilsyn med det tilsyn, som skal føre tilsyn med bankerne, end Folketinget.

Lene Espersen var glad for, at statsministeren anvendte en anden tone i udvalget i dag, idet der kun er én vej at gå, nemlig i fællesskab at se på, hvordan vi får løftet sagen til fælles bedste. Hun var glad for, at statsministeren så klart sagde, at det også er regeringens politik, at vi skal styrke ØMU'en. Der er to tilgange, hvis man skal løse et politisk problem. Den ene går ud på, at man stiller et par spørgsmål og afventer, hvad andre laver af løsninger, hvorefter man tager stilling. Den anden måde er, at man sætter sig til forhandlingsbordet og arbejder for, at resultatet bliver drejet i vores retning. Lene Espersen opfordrede statsministeren til at gå ind i debatten og sørge for, at banktilsynet kom til at gavne Danmarks interesser, så vi kunne tilslutte os – også selv om det betyder afgivelse af suverænitæt og besværlige folkeafstemninger. Det er bedre, hvis man er med fra starten. I den forbindelse gjorde Lene Espersen opmærksom på, at banktilsynet er

4. Europaudvalgsmøde 25/10-12

det eneste i bankunionen, som kræver enstemmighed; derfor er det dér, Danmark skal sikre sig indflydelse.

Statsministeren siger, at der er ikke fremlagt nogen traktatændringer endnu, men der er jo en diskussion om traktatændringer i de europæiske lande. I Tyskland mener man, der er behov for traktatændringer for at sikre den demokratiske legitimitet. I Frankrig handler diskussionen om, at hvis man skal forpligte sig til at underlægge sig en stærkere økonomisk styring, skal der også være en fælles hæftelse for gæld. Derfor diskuterer de andre lande traktatændringer på sigt. Det kan man slå op i aviserne og se.

Lene Espersen syntes, det var underligt, at den demokratiske legitimitet først og fremmest handler om Europa-Parlamentet frem for de nationale parlamenter. Hun mente, de nationale parlamenters indflydelse var noget, regeringen kunne fremføre som sit synspunkt.

Lene Espersen var heller ikke glad for hæftelse for andres gæld, for det animerer lidt til, at der er nogle, der bare bruger pengene, og andre, der sidder med regningen.

Eva Kjer Hansen sagde, at for hende var det nyt, at statsministeren koblede rabatten og budgetstørrelsen sammen, når hun sagde, at vi skal have rabatten, medmindre budgettet bliver sat ned. Hun spurgte, hvor meget budgettet skal sænkes, for at regeringen synes, der ikke er behov for rabatten. Hun mente, rabatten var noget principielt, uanset budgettets størrelse.

Statsministeren replicerede til Lykke Friis, at hun havde svaret på en kritik fra Venstre, som kritiserede regeringen for ikke at have taget stilling. Hun havde sagt, at Venstre og regeringen var temmelig enige om den Europapolitik, der var ført.

Regeringen mener, euroen skal styrkes, fordi det er i dansk interesse. Hvis det betyder traktatændring – som hun var enig med Lene Espersen i diskuteres på livet løs i andre lande – så er det også i vores interesse. I den forbindelse mindede statsministeren om, at det i Edinburghaftalen blev gjort fuldstændig klart, at vi ikke vil forhindre eurolandene i at gå videre, hvis de måtte have behov for det. Det gælder også traktatændringer. Det er noget, eurolandene beslutter.

Med hensyn til Danmarks stilling i Europa har regeringen gjort det meget klart, at den gerne vil af med undtagelserne. Vi har bestemt ikke udelukket, at Danmark på et tidspunkt kan være med i euroen. Men vi må konstatere, at der nu er gået ti år, hvor man ikke har taget en afstemning om euroen. Danmark har en anden stilling end lande, som helt udelukker, at de kan være med i euroen. Vi har sagt hundrede gange, at vi ønsker, at euroen skal være stærk.

Over for Pia Adelsteen bekræftede statsministeren, at vi ønsker en rabat, og vi kæmper med næb og klør for den rabat.

Hun tog imod, at Dansk Folkeparti gerne vil være konstruktivt og pragmatisk og være med i debatten om EU's fremtid.

Nikolaj Villumsen vil også gerne være med, men Enhedslisten har et lidt andet udgangspunkt i forhold til EU og euroen og finanspagten og europluspagten og mange andre ting. Derfor mente statsministeren egentlig, at det var en god idé, at

4. Europaudvalgsmøde 25/10-12

de partier, som har en meget fælles holdning, træffer beslutningerne. Der er efterhånden et meget stort EU-positivt flertal i Folketinget, konstaterede statsministeren. Hun tilføjede, at vi stadig skal have konstruktive debatter i Folketinget om vores placering i Europa.

Statsministeren sagde til Nikolaj Villumsen, at man kan diskutere, om et europæisk banktilsyn er en god idé. Det er det, vi overvejer i øjeblikket. Der kan være mange gode grunde til at have et europæisk banktilsyn, for hvis en bank kollapse i et andet europæisk land, kan vi mærke det i Danmark. Danmark har en interesse i, at vi har sunde, veldrevne banker med sunde tilsyn i hele Europa. Det kan give banker en konkurrencefordel, hvis der ikke er under et godt tilsyn. Skatteborgerne og bankkunderne kan have gavn af et fælles tilsyn.

Statsministeren takkede Lene Espersen for at anvende en mere konstruktiv tone. Hun var helt enig i, at det er vigtigt, at vi løfter sagen til Danmarks bedste. Det har vi også gjort i mange år. Hun var også enig med Lene Espersen i, at der er to måder at tackle et problem på. Den måde, regeringen tackler det på, er ved at gå konstruktivt ind i disse forhandlinger på en måde, der bliver lyttet til. Statsministeren gentog de tre ting, vi var gået ind i debatten om bankunionen med. Hun mente, det gav rigtigt gode muligheder for at påvirke resultatet. Vi vil kæmpe os frem til, at det bliver det bedst mulige resultat, Danmark skal tage stilling til.

Statsministeren var meget enig i, at vi skal have de nationale parlamenter med. Det havde hun også sagt på mødet i Det Europæiske Råd.

Som sagt kæmper vi alt, hvad vi har lært, for at påvirke banktilsynet for at få det gjort bedst muligt, når vi skal tage stilling til, om det er i dansk interesse at være med. Statsministeren mente i øvrigt, at der heller ikke er nogen af de andre lande, som har meldt klart ud, at de vil være med. Storbritannien har sagt, at de ikke vil være med.

Kommissionens forslag indeholder faktisk, at man nedtoner rabatten, men vort kernebudskab er, at vi skal have en rabat, og at vi ikke ønsker at betale andre rige landes rabatter, sagde statsministeren til Eva Kjer Hansen.

Eva Kjer Hansen spurgte i anledning af statsministerens sidste svar, om det var en fortalelse på pressemødet forleden dag, hvor der skete en sammenkobling mellem budgettets størrelse og rabatten.

Hun kvitterede for, at regeringen nu tilsyneladende var blevet enig med sig selv om, at hvis en traktatændring måtte vise sig nødvendig, er det ikke Danmark, der stiller sig hindrende i vejen for, at det kan lade sig gøre. Hun måtte imidlertid sige til statsministeren, at det var andre meldinger, man hørte fra udenrigsministeren i udvalget. Når regeringen efterlyser svar på, hvad oppositionen mener, er det hjælpsomt at have klarhed over, hvad regeringen mener. Udenrigsministeren sagde på mødet i Europaudvalget den 12. oktober 2012, at der ikke var nogen opbakning til en traktatændring, men nu er det blevet slået fast, at regeringens linje er, at hvis det måtte vise sig at være nødvendigt, er det ikke Danmark, der vil være en hindring. Det syntes hun var en god afklaring.

Nikolaj Villumsen betegnede statsministerens udtalelser om, at vi ikke vil hindre de andre i at vedtage traktatændringer for euroen, og at vi gerne vil være med i

4. Europaudvalgsmøde 25/10-12

euroen, som interessante. Han spurgte, om det betyder, at hvis den tyske regering mener, at der skal være en EU-finansminister, der har overherredømme over landenes finanslove, og at der skal være en EU-styring af arbejdsmarkedspolitikken og af skattepolitikken, så vil Danmark stadig være med i euroen.

Nu, hvor Danmark godt kunne finde på at støtte traktatændringer, vil regeringen så rejse kravet om en social protokol, som fagbevægelsen har presset på for at få, så man sikrer, at løn- og arbejdsmarkedsforhold ikke bliver undergraved af det indre marked?

Det tyder ikke på, at Enhedslisten vil blive inviteret til drøftelserne om Europas fremtid, men hvis regeringen skulle komme på bedre tanker og begynde at prioritere, at det er velfærden og folkestyret, man skal redde, så var statsministeren velkommen til at ringe.

Han spurgte, om statsministeren havde tænkt sig at nedlægge veto, såfremt vi ikke får en rabat.

Pia Adelsteen var glad for regeringens standpunkt vedrørende rabatten.

Hun kvitterede for, at regeringen er åben over for at sende en indbydelse til Dansk Folkeparti.

Edmund Joensen takkede for svaret, men ville forsøge at få et stærkere svar og spurgte derfor, om statsministeren ville sikre, at hverken bankerne eller opsparerne på Færøerne ville blive stillet værre end danske banker og opsparere.

Han forstod, at der havde været forbindelse på embedsmandsniveau, og spurgte, om statsministeren ville sørge for, at der også blev kontakt på politik niveau.

Lykke Friis henviste til, at man på side 6 i konklusionerne skriver, at det er nu, vi skal gå videre med samarbejdet med USA om en frihandelsaftale. En sådan mente hun virkelig indeholdt potentiale af dimensioner, også i relation til vækstdebatten. Derfor spurgte hun, om statsministeren kunne sige lidt om den proces, bl.a. med hensyn til tidsplanen.

Statsministeren svarede Eva Kjer Hansen og Nikolaj Villumsen, at historien om rabat ikke var så meget længere: Vi skal have vores rabat, og ja, hvis vi ikke får vores rabat, så må vi nedlægge veto. Det er meget, meget enkelt.

Hun havde indtryk af, at udenrigsministerens svar vedrørende traktatændringer relaterede sig til Westerwellerapporten. Edinburghaftalen er jo klokkeklar: Hvis landene i euroen ønsker at styrke euroen – også via traktatændringer – så vil vi ikke stille os hindrende i vejen for det. Statsministeren gentog, at Danmark har en klar interesse i, at vi har en stærk euro, og gentog sig argumentation herfor.

Med hensyn til en social protokol sagde statsministeren til Nikolaj Villumsen, at regeringen koncentrerer sig om det praktiske arbejde med at skabe arbejdspladser og at skabe vækst samt at undgå social dumping. Det gør vi bl.a., når vi forhandler om udstationeringsdirektivet. I øvrigt anså statsministeren det for helt urealistisk, at vi kunne få tilslutning til en social protokol.

Statsministeren kvitterede for Pia Adelsteens kvittering for indbydelsen.

4. Europaudvalgsmøde 25/10-12

Statsministeren gentog, at det spørgsmål, Edmund Joensen rejste vedrørende Færøerne og Grønland, er vigtigt. Det er derfor, vi har taget kontakt på embedsmandsniveau, og det vil blive fulgt op på politisk niveau. Man diskuterede det også, da man holdt rigsmøde. Vi har en meget, meget tæt dialog om det.

Statsministeren gav Lykke Friis ret i, at en frihandelsaftale med USA vil være et rigtig vigtigt skridt. Det har vi også arbejdet for under det danske formandskab. Men vi må også sige, at det er noget, vi har talt om i flere årtier. Hun kunne ikke sige noget om tidsrammen, men det bliver næppe på denne side af det amerikanske præsidentvalg, at vi får en frihandelsaftale. Vi presser på, forsikrede statsministeren.

Eva Kjer Hansen takkede for statsministeren meget klare tale vedrørende eventuelle traktatændringer, "hvis det er det, der skal til". Hun håbede, det budskab nåede hele vejen rundt i regeringskontorerne.

Hun forstod, at regeringen vil nedlægge veto, hvis vi ikke får en rabat, og mente, det var en markant melding, som var ny for udvalget. Hun forstod, at statsministeren synspunkt på pressemødet var forladt. I den forbindelse spurgte Eva Kjer Hansen, hvordan forhandlingerne om budgettet egentlig går. Er der udsigt til, at man kan sige noget om størrelsen af budgettet? Er det kun noget symbolsk, der kommer ud af forhandlingerne?

Statsministeren replicerede, at der sådan set ikke var noget nyt i hendes synspunkt. Vi ønsker en rabat, og vi er parat til at kæmpe meget hårdt for at få den rabat. Det betyder også, at vi i sidste ende skal nedlægge veto. I øvrigt henviste statsministeren til, at man på et topmøde i EU den 22-23. november skal drøfte de flerårige rammer, og forud for det vil der være et møde i Europaudvalget den 21. november, hvor der vil være lejlighed til at gå mere i dybden med, hvordan forhandlingssituationen ser ud på det tidspunkt.